

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

10 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte – Nicolae Gordilă,

Judecătorii – Constantin Alerguș, Ion Guzun, Elena Covalenco, Iurie Diaconu,

a judecat, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de avocatul Barbaroș Mihail în numele inculpatului Revenco Maxim, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 31 ianuarie 2018, în cauza penală în privința lui

Revenco Maxim XXXX,

născut la XXXXX, originar și domiciliat în mun. XXXXX, str. XXXXX, nr. XXX, ap. XX

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. de la 31.03.2017 - până la 04.08.2017; (instanța de fond);

2. de la 13.09.2017 - până la 31.01.2018; (instanța de apel);

3. de la 29.03.2018 - până la 10.07.2018; (instanța de recurs ordinar).

Procedura prevăzută de art.431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 04 august 2017, examinată în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, Revenco M. a fost condamnat în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, la 600 unități convenționale, echivalentul a 12 000 lei.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că, Revenco M. la 16 septembrie 2016 orele 23⁵⁰ știind că prin sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău, din 03.02.2015 a fost privat de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 3 ani 6 luni, fiind în stare de ebrietate alcoolică a condus automobilul de model „XXXX” cu nr/î XXXXX, unde deplasându-se pe str. Calea Ieșilor intersecție cu șos. Balcani, mun. Chișinău a fost stopat de colaboratorii de poliție și fiind suspectat de conducerea automobilului în stare de ebrietate a fost supus alcooltestului „Drager” în urma căruia s-a stabilit concentrația de alcool în aerul expirat de 0,68 mg/l, care reprezintă stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat.

3. Împotriva sentinței a declarat apel acuzatorul de stat, care a solicitat casarea parțială a acesteia în partea stabilirii pedepsei, cu pronunțarea unei noi

hotărâri de condamnare la 9 luni închisoare. În conformitate cu prevederile art. 90 alin. (10) Cod penal, anularea condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei stabilite prin decizia Curții de Apel Chișinău din 04.11.2015. Stabilirea pedepsei definitive în conformitate cu prevederile art. 85 Cod penal - 5 ani 6 luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani 6 luni.

În argumentarea soluției solicitate s-a invocat că concluzia privind oportunitatea stabilirii pedepsei sub formă de amendă și executarea separată a pedepselor aplicate prin decizia Curții de Apel Chișinău din 04.11.2015, este eronată, iar instanța nu a luat în considerație prevederile art. 82 Cod penal și nu a ținut cont de faptul că inculpatul a săvârșit noua infracțiune în termenul de probă, în speță, infracțiunea fiind comisă în stare de recidivă.

Totodată instanța nu a ținut cont de personalitatea inculpatului, care pe parcursul urmăririi penale s-a eschivat de a se prezenta la organele de drept, fapt ce a impus anunțarea acestuia în căutare.

Anterior inculpatul a fost condamnat pentru infracțiune similară, și i-a fost numită pedeapsa amenzii, însă acesta nu s-a corectat, fapt ce denotă că pedeapsa alternativă stabilită nu și-a atins scopul prevăzut de legea penală.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 31 ianuarie 2018, apelul declarat de acuzatorul de stat a fost admis, casată parțial sentința în partea stabilirii pedepsei și pronunțată o nouă hotărâre prin care, lui Revenco M., în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa închisorii pe un termen de 9 luni.

În conformitate cu prevederile art. 85 Cod penal, la pedeapsa stabilită a fost adăugată parțial pedeapsa numită prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04.11.2015 și pedeapsa aplicată prin sentința Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău din 03.02.2015, definitiv fiindu-i stabilită pedeapsa 5 ani și 6 luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani și 6 luni.

În rest, sentința a fost menținută.

5. În motivarea soluției adoptate Colegiul a menționat că, deși instanța de fond just a apreciat circumstanțele de fapt și de drept, iar acțiunile inculpatului corect au fost încadrate în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, aceasta eronat a concluzionat că lui Revenco M. urmează a-i fi numită pedeapsa sub formă de amendă.

În argumentarea acestei concluzii instanța de apel a reținut, că inculpatul anterior a fost condamnat la pedeapsa închisorii pe un termen de 5 ani, cu suspendarea executării acesteia, prin urmare la data comiterii infracțiunii – 16.09.2016, acesta nu executase pedeapsa stabilită, și, deci a săvârșit noua infracțiune în stare de recidivă.

În continuare Colegiul penal a statuat că lui Revenco M. urmează a-i fi numită pedeapsa sub formă de închisoare cu aplicarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, or ținând cont de personalitatea acestuia, care anterior a fost de 2 ori condamnat, și careva concluzii nu și-a făcut stabilirea unei categorii de pedeapsă alternativă nu-și va atinge scopul de corectare și reeducare.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, avocatul Barbaroș M. în numele inculpatului a contestat-o cu recurs ordinar, care, invocând temeiul de drept prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, solicită, casarea acesteia cu menținerea sentinței.

În argumentarea soluției solicitate s-au invocat următoarele:

- sentința motivată, în speță a fost pronunțată la 04.08.2017, iar acuzatorul de stat a declarat apelul cu încălcarea termenului prevăzut la art. 402, 403 CPP, or conform datelor PIGD acesta a fost înregistrat abia la 13.09.2017;

- instanța de apel stabilind pedeapsa nu a ținut cont de criteriile generale de individualizare a acesteia, precum și de atitudinea inculpatului, care a recunoscut vina, iar cauza a fost examinată în procedură simplificată;

- dacă instanța a ajuns la concluzia că pedeapsa amenzii este prea blândă, aceasta urma să-i stabilească lui Revenco M. o altă categorie de pedeapsă mai aspră din numărul celor alternative și anume - munca neremunerată în folosul comunității;

- la individualizarea pedepsei instanța nu a ținut cont de prevederile art. 76, 78 Cod penal, precum și de faptul că inculpatul are la întreținere mama bolnavă iar dânsul este unicul întreținător;

- chiar și în cazul în care instanța de apel nu a fost de acord cu concluziile primei instanțe referitor la categoria de pedeapsă stabilită, aceasta urma să țină cont de faptul că pe parcursul perioadei de probațiune Revenco M. nu a admis careva încălcări;

- instanța de apel urma să verifice aplicabilitatea prevederilor art. 90 alin. (11) CPP, care ar fi fost oportună și capabilă să realizeze scopul pedepsei penale.

- instanța de apel greșit i-a stabilit inculpatului pedeapsa – 9 luni închisoare,

or ținând cont de faptul că sancțiunea normei penale în baza căreia a fost condamnat Revenco M. prevede pedeapsa închisorii de până la 1 an, și reieșind din prevederile art. 364¹ alin. (8) CPP pedeapsa maximă, care urma a fi aplicată este de 8 luni închisoare;

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului ordinar declarat, menționând că recursul urmează a fi declarat inadmisibil, deoarece pedeapsa stabilită este echitabilă și proporțională.

8. Judecând recursul ordinar declarat în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal conchide că acesta urmează a fi admis.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Analizând textul recursului declarat Colegiul lărgit constată, că autorul acestuia este de acord cu circumstanțele de fapt și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, însă critică hotărârea instanței de apel sub aspectul individualizării pedepsei, considerând că aceasta este prea aspră și greșit individualizată, iar instanța de apel nu a ținut cont de toate circumstanțele cauzei stabilindu-i pedeapsa închisorii fără a lua în considerație că sancțiunea normei penale în baza căreia a fost condamnat Revenco M. prevede pedepse alternative.

În atare circumstanțe, având în vedere că autorul recursului nu contestă starea de fapt stabilită de instanțele de fond și nici încadrarea juridică a acțiunilor inculpatei, Colegiul lărgit nu se va pronunța asupra acestor aspecte, dar va analiza alegațiile recurentului în privința hotărârii instanței de apel referitor la tardivitatea apelului declarat de acuzatorul de stat și chestiunea de individualizare a pedepsei.

Argumentele recurentului prin care se invocă că apelul acuzatorului de stat a fost declarat cu omiterea termenului prevăzut la art. 402-403 Cod de procedură penală, Colegiul le respinge ca neîntemeiate. La acest capitol se reține, că sentința motivată a instanței de fond a fost pronunțată la 04.08.2017 (f.d.118) iar termenul de declarare a apelului conform art. 231 alin (3) Cod de procedură penală, a început să decurgă din 05.08.2017 și s-a încheiat la 21.08.2017.

Astfel, sentința instanței de fond a fost pronunțată integral la 04.08.2017, iar apelul acuzatorului de stat a fost înregistrat la Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani la 18.08.2018, fapt confirmat prin ștampila de intrare a instanței respective (f.d.124-125). Acestea fiind menționate Colegiul atestă, că apelul

acuzatorului de stat a fost declarat în termenul de 15 de zile stabilit de lege.

În continuare, analizând argumentele avocatului Barbaroș M. referitor la netemeinicia concluziilor instanței de apel care a decis stabilirea în privința lui Revenco M. a celei mai aspre pedepse din numărul celor alternative prevăzute de sancțiunea normei penale în baza căreia acesta a fost condamnat, Colegiul lărgit reține, că la stabilirea pedepsei instanța de apel, ținând cont de cerințele art. 75 alin. (2) Cod penal, și-a argumentat soluția adoptată, invocând motive concrete din care considerent a ajuns la concluzia că o pedeapsa mai blândă din numărul celor alternative prevăzute de sancțiunea normei penale în baza căreia Revenco M. a fost recunoscut vinovat nu-și va atinge scopul, iar soluția precum că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă numai prin stabilirea pedepsei închisorii este justă și legală, deoarece unul din scopurile pedepsei penale este prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane, or aplicarea unei pedepse sub formă de amendă sau muncă neremunerată în folosul comunității pentru infracțiunea comisă de inculpat, reieșind din circumstanțele cauzei, precum și ținând cont de persoana acestuia, nu este oportună.

Instanța de recurs mai reține că, deși infracțiunea săvârșită de inculpat se clasifică potrivit alin. (2) art. 16 Cod penal, ca una ușoară, nu poate fi neglijat faptul că Revenco M. nu este la prima abatere de la lege, anterior acesta fiind condamnat de 2 ori, inclusiv pentru o infracțiune similară (f.d.85, 100-110), fiindu-i aplicată de către instanțele de judecată inclusiv și pedeapsa cu amendă, pedeapsă care, însă, nu și-a atins scopul de corectare și reeducare, prin urmare, instanța de apel just a conchis că corectarea lui Revenco M. fără a fi izolat de societate este imposibilă.

La fel, Colegiul lărgit respinge ca neîntemeiat argumentul recurentului prin care se invocă că instanța de apel la stabilirea categoriei pedepsei nu a luat în considerație că inculpatul are la întreținere mama bolnavă, iar dânsul este unicul întreținător, or la materialele cauzei nu se regăsesc careva acte confirmative, care ar proba faptul că mama inculpatului suferă de careva boli ce nu-i permit angajarea în câmpul muncii.

Tot aici instanța de recurs reține, că este neîntemeiat și următorul argument invocat de autorul recursului precum că instanța de apel urma să țină cont de faptul că pe parcursul perioadei de probațiune Revenco M. nu a admis careva încălcări, or aceste afirmații sunt declarative deoarece prezenta infracțiune

inculpatul a comis-o anume în termenul de probă stabilit prin sentința Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 06.05.2015.

Referitor la mărimea pedepsei principale numite și tipul penitenciarului în care aceasta urmează a fi executată, Colegiul lărgit constată că, instanța de apel incorect i-a stabilit lui Revenco M. pedeapsa închisorii pe un termen de 9 luni cu executarea în penitenciar de tip închis.

La acest capitol instanța de recurs reține, că sancțiunea normei penale în baza căreia Revenco M. a fost condamnat prevede pedeapsa cu închisoare de până la 1 an. Totodată, se atestă că prezenta cauză a fost examinată în procedura simplificată prevăzută la art. 364¹ Cod de procedură penală, iar potrivit alin.(8) al aceluiași articol inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza urmăririi penale beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare. Astfel, după reducere noul termen obținut, de 8 luni, este limita maximă de pedeapsă sub formă de închisoare, care putea fi numită inculpatului, iar limita minimă având în vedere prevederea art.70 alin.(2) Cod penal, este de 3 luni închisoare.

Reieșind din cele menționate și ținând cont de faptul că cauza a fost examinată în procedură simplificată, noile limite de pedeapsă cu care urma să opereze instanța sunt de la 3 până la 8 luni închisoare.

Prin urmare, instanța de apel i-a aplicat pedeapsa inculpatului de 9 luni închisoare fără a ține cont de noile limite, care urmau a fi reduse cu 1/3 .

În continuare, Colegiul reține, că instanța de apel greșit a dispus că Revenco M. urmează să execute pedeapsa stabilită în penitenciar de tip închis pe motiv că a comis infracțiunea în stare de recidivă, or potrivit modificărilor operate prin Legea nr.163 din 20.07.2017, în vigoare din 20.12.2017, din dispoziția art.72 alin.(4) Cod penal a fost exclusă sintagma „*precum și persoanele care au săvârșit infracțiuni ce constituie recidivă*”.

Astfel, după noile modificări operate în dispoziția art.72 alin.(4) Cod penal, în penitenciar de tip închis execută pedeapsa persoanele condamnate la închisoare doar pentru infracțiuni deosebit de grave și exceptional de grave însă, infracțiunea săvârșită de inculpat, potrivit art.16 Cod penal, face parte din categoria celor ușoare.

Reținând cele nominalizate mai sus Colegiul lărgit conchide că, decizia instanței de apel urmează a fi parțial casată, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea

unei noi hotărâri, în partea stabilirii pedepsei, la care se va ține seama de prevederile art.61, 75 Cod penal, de gravitatea infracțiunii comise, persoana inculpatului, de circumstanțele atenuante și agravante prezente în cauză constatate și reținute de instanța de apel, inclusiv și de prevederile art.364¹ Cod de procedură penală.

Totodată, Colegiul penal constată că în cauză lipsesc careva circumstanțe ce ar da posibilitatea aplicării dispozițiilor art.90 alin. (11) Cod penal, reieșind din personalitatea inculpatului, care anterior de 2 ori a fost condamnat, pentru infracțiuni comise cu intenție, însă nu a tras concluziile necesare și din nou a comis o infracțiune intenționată, antecedentul penal precedent nefiind stins, astfel că corijarea și reeducarea acestuia poate avea loc doar prin aplicarea pedepsei cu închisoarea și executare reală.

Potrivit art.435 alin.(1) pct.2) lit.c) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța de recurs admite recursul, casează parțial sau total hotărârea atacată, rejudecă cauza și pronunță o nouă hotărâre, dacă nu se agravează situația inculpatului.

În acest context, recursul ordinar declarat de către avocat în numele inculpatului se va admite, cu casarea parțială a deciziei instanței de apel în latura stabilirii pedepsei și tipului de penitenciar, rejudecarea cauzei în această parte și pronunțarea unei noi hotărâri, iar în rest, dispozițiile hotărârii contestate se vor menține.

9. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(4), 434, art.435 alin.(1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E :

Admite recursul ordinar declarat de avocatul Barbaroș Mihail în numele inculpatului Revenco Maxim, casează parțial decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 31 ianuarie 2018, în latura penală, în partea stabilirii pedepsei, în cauza penală în privința lui *Revenco Maxim* rejudecă cauza și pronunță în această parte o nouă hotărâre prin care lui *Revenco Maxim* recunoscut vinovat în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal i se stabilește pedeapsa de 7 (șapte) luni închisoare.

În conformitate cu prevederile art. 85 Cod penal, prin cumulul de sentințe, la pedeapsa stabilită se adaugă parțial pedeapsa aplicată prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 noiembrie 2015 și pedeapsa numită prin

sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 03 februarie 2015, definitiv fiindu-i stabilită pedeapsa de 5 ani și 5 luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani și 6 luni.

Termenul executării pedepsei urmează a fi calculat din momentul reținerii.

Celelalte dispoziții ale hotărârii contestate se mențin.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 10 august 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecătorii

Constantin Alerguș

Ion Guzun

Elena Covalenco

Iurie Diaconu